

ΟΜΙΛΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΠΟΥΤΕΧΝΕΙΟ

Ο λαός μας έχει λαμπρές σελίδες ιστορικής μνήμης και αγώνες για την εθνική ανεξαρτησία, την εθνική κυριαρχία, τη δικαιοσύνη, την καλιτέρευση των συνθηκών της ζωής του, από τη σύσταση του Ελληνικού Κράτους μέχρι σήμερα. Κάθε γενιά παίρνει την σκυτάλη ξεπληρώνοντας το χρέος της αφ' ενός προς τους προγόνους της και αφ' ετέρου προς τις επόμενες γενιές αφήνοντας τη δική της παρακαταθήκη.

Το Πολυτεχνείο είναι η ιστορία μιας ολόκληρης περιόδου. Η γενιά του Πολυτεχνείου πήρε το νήμα από τους αγώνες του ΜΑΗ του 36, από το έπος της Εθνικής Αντίστασης, τον εμφύλιο, τους αγώνες για το 114, τους Λαμπράκηδες κλπ. Υπάρχουν κάποιες στιγμές στην ιστορία που ο χρόνος δεν έχει την ίδια ταχύτητα, που μέσα σε λίγες στιγμές χωράνε χιλιάδες ήχοι, συνθήματα, εικόνες. 51 χρόνια μετά το Πολυτεχνείο ξεχύνεται σαν ορμητικό ποτάμι, έτοιμο να σπάσει τις όχθες που το περιορίζουν. 51 χρόνια τώρα φουσκώνει και απλώνεται πάνω από τα φράγματα που βάζουν στο διάβα του είτε με την καταστολή είτε με την ενσωμάτωση. Το Πολυτεχνείο ζει. Ζει από αγώνες του τότε, ζει στους αγώνες του σήμερα. Παίρνει δυνάμεις από τις μάχες του σήμερα και εξορμά για αυτές τις νέες που έρχονται στο μέλλον. Δεν είναι ότι 51 χρόνια δεν έχει αλλάξει τίποτα, ότι είναι τα ίδια αιτήματα, αυτό που κάνει το Πολυτεχνείο να είναι πάντα επίκαιρο. Είναι το εξεγερτικό του μήνυμα, το ότι εκφράζει την δυνατότητα του κοινωνικού παράγοντα, της νεολαίας και των εργαζομένων να βγουν μπροστά και να καθορίσουν τις εξελίξεις. Να χαράξουν οι ίδιοι τις ζωές τους. Αυτό είναι που φοβούνται και οι κυρίαρχοι. Το Πολυτεχνείο δεν μπορεί να μετατραπεί σε εθνική επέτειο, ούτε σε μουσικό είδος. Δεν χωρά στα όρια της εθνικής συμφιλίωσης και της κυριλοποίησης με στεφάνια της εθνικής ενότητας, δεν σέβεται τα αποτελέσματα των εκλογών και των γκάλοπ. Βάζει με το εξεγερτικό του μήνυμα, τους σπόρους της κοινωνικής απελευθέρωσης. Αναβαπτίζεται και ξαναβρίσκει τα αιτήματα του στους αγώνες κάθε εποχής.

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ ΛΟΙΠΟΝ ΜΙΑ ΑΝΑΔΡΟΜΗ ΣΤΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΟΥ ΞΕΣΗΚΩΜΟΥ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

Η δικτατορία των συνταγματαρχών ήταν η αναγκαστική λύση που επέβαλε η ξενόδουλη άρχουσα τάξη της χώρας μας και το παλάτι με την υποστήριξη των αμερικανών, για να μπορέσει να αναχαιτίσει το ολοένα αυξανόμενο λαϊκό κίνημα που άρχισε να επανεμφανίζεται δυναμικά τη δεκαετία του 1960, παρά τις φυλακίσεις, τις εξορίες και τα βασανιστήρια των αριστερών και προοδευτικών αγωνιστών, αποκαλύπτοντας ότι το ρήγμα που είχε ξεκινήσει με το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν έκλεισε με την ήττα του Δημοκρατικού Στρατού και το τέλος του εμφυλίου πολέμου του 1949.

Οι μεγάλες παλλαϊκές εργατικές και φοιτητικές κινητοποιήσεις είτε αφορούσαν τις φοιτητικές διεκδικήσεις για την δωρεάν εκπαίδευση που έμεινα γνωστές στην ιστορία με το άρθρο 114 του συντάγματος για αύξηση των δαπανών για την παιδεία, είτε αφορούσαν τις διεκδικήσεις για ψωμί και καλύτερες συνθήκες εργασίας, είτε αφορούσαν την εθνική ανεξαρτησία, την Ειρήνη, και τον πυρηνικό αφοπλισμό, είτε αφορούσαν την απαγόρευση των παρεμβάσεων του παλατιού στη πολιτική ζωή του τόπου (εκλογές βίας και νοθείας – Ιουλιανά κλπ), είχαν σκοπό την ανατροπή του ισχύοντος πολιτικού συστήματος. Ο Μπελογιάννης, ο Λαμπράκης, ο Σωτήρης Πέτρουλας ήρωες και μάρτυρες της εποχής αυτής, σηματοδοτούν όχι μόνο την εποχή τους αλλά αποτελούν πηγή έμπνευσης σ όλες τις επόμενες γενιές.

Την ίδια εποχή υπήρξαν εξεγέρσεις και επαναστατικά κινήματα που συγκλονίζουν όλο τον κόσμο. Η πολιτιστική επανάσταση του ΜΑΟ, η αντίσταση του Βιετναμέζικου λαού απέναντι στην αποικιοκρατία, η επανάσταση στην Κούβα, το Γκεβαρικό αντάρτικο, ο ΜΑΗΣ του 68, η άνοιξη της Πράγας κ α συγκλονίζουν τους εργαζόμενους και την νεολαία η οποία υπό το δικτατορικό καθεστώς, ζουν στην ασφάλεια και τάξη των τεθωρακισμένων. Κι ενώ τα βασανιστήρια στο ΕΑΤ-ΕΣΑ, οι εξορίες, το ξύλο, οι κλήσεις δι' υπόθεση σας στην Ασφάλεια κλπ βρίσκονται στην ημερήσια διάταξη για τους αριστερούς αγωνιστές, στην επιφάνεια η κοινωνική ζωή που επέβαλε η ΧΟΥΝΤΑ διαπνέεται από τη γελοία μορφή της διαχείρισης των ροκ εκπομπών του Νίκου Μαστοράκη, από φτηνές ταινίες του Ελληνικού Κινηματογράφου, από το Σκυλάδικο, το ρηχό ελαφρολαϊκό, το ροκ του Πασχάλη και του Τουρνά. Οι νίκες του Παναθηναϊκού, που έφτασε να παίξει και στο Πανευρωπαϊκό τελικό στο Γουέμπλει, υπενθύμιζαν στους «κουτόφραγκους» τη, θεία χάρη, ανωτερότητα αυτού του έθνους με την τρισχιλιετή ιστορία που δοξαζόταν στις γιορτές της πολεμικής αρετής των Ελλήνων. Παρ' όλες τις προσπάθειες της Χούντας να αποκτήσει λαϊκό έρεισμα, δεν τα κατάφερε ποτέ. Έμεινε ξένο σώμα για τον Ελληνικό Λαό και τους φοιτητές που ακόμα και με το χιούμορ τους αντιστέκονταν στην πολιτειακή και αντιδραστική αυτή εκτροπή.

Έτσι το ανυπότακτο πνεύμα των φοιτητών αναζητούσε άλλα πράγματα. Συσπειρώνεται κατ' αρχάς, από την Άνοιξη του 1972, στους τοπικούς φοιτητικούς συλλόγους, που είχαν αρχίσει να λειτουργούν, μετά από κάποια ελιγμό φιλελευθερίας της Χούντας. Οι τοπικοί φοιτητικοί σύλλογοι είχαν σκοπό να βοηθούν τους νέους φοιτητές στην ακαδημαϊκή τους ζωή στα αστικά κέντρα, να τους βρουν σπίτι, εγκατάσταση και ότι άλλο χρειαζόνταν. Έτσι συγκροτούνται πολλοί τοπικοί σύλλογοι, των Κρητών, των Ηπειρωτών, των Πατρινών, των Λευκαδίων ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΣ, των Αρκάδων, των Ζακυνθινών, των Κεφαλλονιτών ο ΜΑΡΙΝΟΣ ΑΝΤΥΠΑΣ κλπ. Οι τοπικοί φοιτητικοί σύλλογοι αποτέλεσαν μια ζωντανή κυψέλη ιδεών, πνευματικών αναζητήσεων και πολιτιστικών αναφορών. Εκεί γίνονταν οι μεγάλες συζητήσεις για την λογοτεχνία και τα ρεύματα της, για την τέχνη, τη μουσική, τη ζωγραφική, το θέατρο, τον κινηματογράφο, την πολιτική, την Αριστερά, το Σοσιαλισμό, τον Κομμουνισμό, την ιστορία του έθνους μας, την ιστορία της εθνικής αντίστασης κλπ. Διαβάζαμε παράνομα βιβλία, ακούγαμε και τραγουδούσαμε απαγορευμένα τραγούδια του Θεοδωράκη, του Μαρκόπουλου, του Λεοντή κ α. Οι πολιτικές των κομμάτων που δρούσαν την εποχή εκείνη αποτελούσαν πηγή σοβαρών πολιτικών συζητήσεων. Τα κόμματα της εποχής εκείνης ήταν το ΚΚΕ με την νεολαία του την ΚΝΕ και την μετωπική του οργάνωση στο φοιτητικό χώρο την ΑΝΤΙΕΦΕΕ, το ΚΚΕ ΕΣ με την νεολαία του τον ΡΗΓΑ ΦΕΡΡΑΙΟ, το ΠΑΚ, η Δημοκρατική Άμυνα, και ορισμένες αριστεριστικές οργανώσεις όπως η ΣΕΠ, ΟΣΕ, ΕΚΚΕ, ΑΑΣΠΕ ΚΟ ΜΑΧΗΤΗΣ ΚΛΠ.

ΤΙ ΕΛΕΓΑΝ ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΑ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΕΚΕΙΝΗ

Το ΚΚΕ ήταν παράνομο, Με απόφαση της Κεντρικής Επιτροπής είχε καταγγείλει την Χούντα ως αμερικανοκίνητη που σκοπό είχε την αναχαίτηση του εργατικού και νεολαϊστικού κινήματος στο εσωτερικό και την υπεράσπιση των επιθετικών ενεργειών του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στο χώρο της Ανατολικής Μεσογείου, Στο δημοψήφισμα υποστήριξε την αποχή και το όχι και απέρριψε το χουντικό πείραμα «πολιτικοποίησης» και των εκλογών της Χούντας.

Το ΚΚΕ-ΕΣ ήθελε να πάρει μέρος στις εκλογές της Χούντας, αξιοποιώντας την προσπάθεια του καθεστώτος για να αποκτήσει λαϊκή βάση, οπότε θα χαλάρωνε τα αυστηρά μέτρα και επομένως αυτό κατά την γνώμη του βοήθαγε το λαό να παλέψει από καλλίτερες συνθήκες. Το ΠΑΚ είχε έντονη πολιτική παρουσία στο εξωτερικό αλλά είχε περιορισμένη δράση στο εσωτερικό της χώρας. Στο δημοψήφισμα είπε όχι και απόρριψε τη συμμετοχή του στις εκλογές της Χούντας. Οι άλλες αριστεριστικές οργανώσεις, όπως τις λέγαμε τότε, ΣΕΠ, ΟΣΕ, ΕΚΚΕ, ΑΑΣΠΕ κλπ. δεν χρησιμοποιούσαν καν τον όρο αντίσταση κατά της Χούντας, Η αντίσταση ανήκε στο χώρο του «αστικού πολιτικού παιχνιδιού», ενώ το δικό τους ζητούμενο ήταν η επανάσταση. Η επιρροή και το βάρος τους στον αντιδικτατορικό αγώνα ήταν πολύ μικρός. Στο δημοψήφισμα είχαν ενεργητική αποχή και δεν ήθελαν να πάρουν μέρος στις εκλογές γιατί ήθελαν να καταρρεύσει η πολιτικοποίηση της Χούντας. Την περίοδο 71-73 ο παλαιός αστικός κοινοβουλευτικός κόσμος ανέπτυξε πρωτοβουλίες για να δοθεί κοινοβουλευτική διέξοδος στη δικτατορία. Ένα τέτοιο εγχείρημα ήταν η ανάληψη της Πρωθυπουργίας από τον Σ. Μαρκεσίνη. Στους παλααιοκομματικούς συμπεριλαμβάνονταν οι Κανελλόπουλος, Καραμανλής που ζούσε στη Γαλλία, ο Αβέρωφ, ο Ράλλης της ΕΡΕ, ο Μητσοτάκης, ο Ζίγδης και ο Μαύρος της ΕΝΩΣΗΣ ΚΕΝΤΡΟΥ. Από αυτούς ο Κανελλόπουλος και ο Μαύρος απερριψαν τη συμμετοχή τους στις εκλογές και υπό όρους θα έπερναν μέρος ο Αβέρωφ και 40 ακόμα βουλευτές της ΕΡΕ και της ΕΚ. Ο Καραμανλής ήταν ο κορυφαίος πολιτικός παράγοντας του αστικού πολιτικού κόσμου που είχε μείνει έξω από την κρίση εκπροσώπησης την περίοδο της πολιτικής κρίσης. Η στάση του Καραμανλή ολόκληρη την περίοδο της δικτατορίας ήταν στάση προσεκτικής αναμονής και συνεχούς υπενθύμισης της μόνης δυνατής εναλλακτικής λύσης που δεν θα έθετε σε κίνδυνο τα αστικά συμφέροντα. Όσο η δικτατορία ήταν ακόμα σε θέση να εκπροσωπεί τα αστικά συμφέροντα η λύση Καραμανλή ήταν μια δύναμη εναλλακτική στρατηγική. Η κρίση της δικτατορίας όμως μετέβαλε την πιθανότητα αυτή σε πραγματική αν όχι σε μοναδική διέξοδο.

Ποια ήταν τα βασικά προβλήματα της Χούντας: Βασικά προβλήματα του καθεστώτος ήταν πρώτο η νομιμοποίηση του, η σχέση του με τους αμερικάνους δεύτερο και μετά η οικονομική κρίση και η φιλελευθεροποίηση που προσπάθησε να κάνει με τον Μαρκεσίνη. Τελευταίο ερχόταν το φοιτητικό κίνημα, παρά το γεγονός οι φοιτητές πίστευαν το αντίθετο.

ΓΙΑ ΝΑ ΔΟΥΜΕ ΠΩΣ ΑΡΧΙΣΕ ΤΟ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Το φοιτητικό κίνημα άρχισε τα πρώτα δειλά του βήματα το 1972-1973. Και αυτό γιατί με το πραξικόπημα επιβλήθηκε καθεστώς άγριας τρομοκρατίας στα Πανεπιστήμια ειδικά συνελήφθη το μεγαλύτερο μέρος των αγωνιστών του φοιτητικού κινήματος ή εξορίστηκε. Προσπάθειες που έκαναν τα αριστερά κόμματα για νέο μαζικό

φοιτητικό κίνημα έπεσαν στο κενό. Και μόνο η γενιά που είχε μπει στα Πανεπιστήμια το 1967 δηλ η δική μας γενιά, πήρε τη σκυτάλη. Μέχρι τότε οι όποιες μικρές αντιστάσεις γινόταν με προκηρύξεις, παράνομα έντυπα, αφίσες κλπ. Έτσι έμενε μόνο ζωντανό το πνεύμα της Αντίστασης χωρίς να μπορεί να συγκροτηθεί σε πολιτικό κίνημα και μάλιστα να βάλει στόχο την ανατροπή της Χούντας.

Την ίδια εποχή σε πλανητική κλίμακα εκπορεύεται από φοιτητές και διανοούμενους ένα ριζοσπαστικοποιημένο αριστερό κύμα αμφισβήτησης και ανατροπής των μεταπολεμικών μοντέλων ανάπτυξης. Από τη Σορβόνη και την Πράγα ως το νοτιοαφρικανικό Σοβέτο, την Ταϊλάνδη, το βοραιοαμερικάνικο Μπέρκλει, τη Λατινική Αμερική, την Ιταλία, την Γερμανία, την Χιλή, οι φοιτητές εξεγείρονται τραγουδώντας, παλεύουν στην πρωτοπορία των κοινωνιών τους για ευρύτερες πολιτικές και πολιτιστικές διεργασίες. Έτσι και στην Ελλάδα, μόλις χαλάρωσαν τα μέτρα της Χούντας έχουμε τα πρώτα δειλά βήματα που καθορίζουν την αντιδικτατορική συνείδηση των φοιτητών. Άλλοι φοιτητές έρχονται αντιμέτωποι με την έλλειψη ελευθεριών, την απαγόρευση πολιτικής δράσης στα ΑΕΙ και με τα προβλήματα σπουδών. Άλλοι προσεγγίζοντας ιδεολογικά τα ζητήματα επιδιώκουν να αντιμετωπίσουν τα πραγματικά προβλήματα της ζωής και της λειτουργίας των ΑΕΙ. Σε κάθε περίπτωση, κάθε κοινωνική διεκδίκηση που γεννιόταν μέσα στον ίδιο κοινωνικό περίγυρο, ακόμα και τα στοιχειώδη φοιτητικά αιτήματα, έβρισκαν μπροστά τους τον καταπιεστικό μηχανισμό της Χούντας, κατά συνέπεια «πολιτικοποιούμασταν» άμεσα.

Η αντιδικτατορική πάλη από ατομική στάση, μετατρέπεται σε συλλογική κίνηση ενός πολυφωνικού «ημιπαράνομου» «ημινόμιμου» φοιτητικού πληθυσμού σε δράση. Η λήψη αποφάσεων περνά από τις φοιτητικές επιτροπές αγώνα στις εκλεγμένες επιτροπές, στις συγκεντρώσεις και στις συνελεύσεις. Εξαντλεί όλα τα νόμιμα περιθώρια και χρησιμοποιεί τις διαδηλώσεις, τις αποχές, τις καταλήψεις, κάτω από την επιτήρηση των κατασταλτικών μηχανισμών με τους οποίους συχνά συγκρούεται. Η δυναμική του είναι τέτοια που καταλαμβάνει το χώρο της έμπρακτης αμφισβήτησης του καθεστώτος. Από το 1972 λοιπόν βασικό αίτημα του φοιτητικού, στα σπάργανα, κινήματος γίνεται η κατάργηση των διορισμένων διοικήσεων των φοιτητικών συλλόγων, γίνεται το επίκεντρο της συσπείρωσης του φοιτητικού κόσμου και το σημείο της πρώτης αντιπαράθεσης με το καθεστώς και τα όργανα του. Οργανώνονται συγκεντρώσεις με πρωτοβουλία των διορισμένων διοικήσεων στο Πολυτεχνείο και την Νομική, για να συζητηθούν οι τρόποι διενέργειας των αρχαιρεσιών και του προγράμματος σπουδών, Στο Πολυτεχνείο για να φανεί η ανύπαρκτη επιρροή των εγκάθετων, αποχωρούν όλοι οι σπουδαστές από την αίθουσα της συνέλευσης και παραμένουν μέσα 20-25 άτομα. Στην Νομική οι διορισμένοι είναι που εγκαταλείπουν την αίθουσα και έτσι δίνεται η δυνατότητα της εκλογής πρώτη φορά μετά από 5 χρόνια δικτατορίας, της πρώτης εννιαμελούς αντιπροσωπευτικής επιτροπής για την διεξαγωγή ελεύθερων και αδιάβλητων εκλογών. Από τότε, μέσα από δεκάδες συγκεντρώσεις, συνελεύσεις, σε όλες σχεδόν τις σχολές, παρά τις συλλήψεις, το ξύλο, την παραβίαση του πανεπιστημιακού ασύλου και των χτυπημάτων της Χούντας φθάνουμε στην κατάληψη της Νομικής 16-02-1973, όπου οι φοιτητές ψάλλουν τον εθνικό ύμνο και διαδηλώνουν από την ταράτσα του κτιρίου την αντίθεση τους στη Χούντα και στο νόμο 1347 για την στράτευση των φοιτητών που ψήφισε η Χούντα 15-02-1973. Για πρώτη φορά, δε καλούν τους πολίτες της Αθήνας σε συμπαράσταση. Αποχωρούν το απόγευμα της ίδιας μέρας αντιμετωπίζοντας τη βία και το μένος των αστυνομικών. Συλλαμβάνονται πολλοί φοιτητές και στρατεύονται 51 αγωνιστές (μαζί και ο Σπύρος Λυκιαρδόπουλος Κεφαλλονίτης). Η αντίδραση του φοιτητικού κινήματος είναι σχεδόν καθολική. Στις 21 Φλεβάρη 1973 γίνεται δεύτερη κατάληψη της Νομικής στην οποία τα αρχικά φοιτητικά αιτήματα δίνουν γρήγορα τη θέση τους στα πολιτικά. «ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ-ΚΑΤΩ Η ΧΟΥΝΤΑ- ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ- ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ-ΕΞΩ ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ. Αυτή η εκδήλωση κερδίζει τη συμπαράσταση των πολιτών και γύρω στις 10000 άτομα γονείς, φοιτητές και πολίτες διαδηλώνουν όλη την νύκτα. Η κατάληψη τερματίζεται ύστερα από 40 ώρες βίαιων συγκρούσεων και συλλήψεων από την αστυνομία. Το καθεστώς είναι ιδιαίτερα θορυβημένο από τις διαστάσεις που παίρνει η φοιτητική αναταραχή. Ανέλαβε ο ίδιος ο Παπαδόπουλος να απειλήσει τα διορισμένα συμβούλια των καθηγητών και των φοιτητών για να σταματήσει τις αντιχουντικές εκδηλώσεις χωρίς όμως επιτυχία. Οι φοιτητές σε απάντηση κάνουν αποχή από τα μαθήματα. Έτσι η σύγκλητος του Πανεπιστημίου καλεί τους φοιτητές σε διάλογο με την προϋπόθεση να λήξει η αποχή. Ορίζεται ημερομηνία των εκλογών η 7^η Απριλίου που το ίδιο το καθεστώς τις απαγόρευσε στις 5 Απριλίου. Παράλληλα κινητοποιούνται οι φοιτητές στην Πάτρα, στην Πάντειο, στη Βιομηχανική, στην ΑΣΟΕΕ, στη Γεωπονική, στη Θεσσαλονίκη και στα Γιάννενα. Μετά το Πάσχα ακολουθεί η περίοδος των εξετάσεων και το φοιτητικό κίνημα περνά σε φυσιολογική κάμψη, για να επανέλθει το Φθινόπωρο του 1973. Έχει όμως προηγηθεί η αμνήστευση πολιτικών κρατουμένων στα πλαίσια φιλελευθεροποίησης της Χούντας και τον Σεπτέμβρη ανακοινώνεται ο σχηματισμός πολιτικής κυβέρνησης από τον Σ. Μαρκεσίνη και υπόσχεται την απόλυση όλων των στρατευμένων. Τότε εκδίδεται ανακοίνωση από το φοιτητικό κίνημα στην οποία αναφέρεται ότι « τα

φοιτητικά αιτήματα της παιδείας συνδέονται άμεσα με τα γενικότερα προβλήματα του τόπου. Δεν λύνονται ανεξάρτητα και ο αγώνας για τη λύση τους είναι κοινός».

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ

Μέσα από γενικές συνελεύσεις που έγιναν τον Οκτώβρη σε πολλές σχολές και μέσα από μεγάλη ιδεολογική αντιπαράθεση των νεολαϊστικών πολιτικών οργανώσεων ΚΝΕ-ΡΗΓΑ ΦΕΡΡΑΙΟΥ-ΕΚΚΕ-ΠΠΣΠ-ΑΑΣΠΕ και υπό το βάρος της αντιπαράθεσης των κομμάτων ΚΚΕ και ΚΚΕ ΕΣ, για την συμμετοχή ή όχι στις βουλευτικές εκλογές που θα προκηρύξει η κυβέρνηση Μαρκεσίνη, η Χούντα για να αμβλύνει τα προβλήματα, στέλνει τον υπουργό Παιδείας Π. Σιφναίο, μετά από συσκέψεις με τους Πρυτάνεις, να εξαγγείλει τα νέα μέτρα της κυβέρνησης για το χώρο των ΑΕΙ, ώστε να εμφανίσει ένα φιλελεύθερο πρόσωπο. Προτείνει συγκεκριμένα:

1. Να αντικατασταθούν οι εκλεγμένες εφορευτικές επιτροπές από τους αρίστους των φοιτητών κάθε έτους οι οποίοι θα υποδεικνύονταν από τις πρυτανικές αρχές.
2. Μεταθέτει αυθαίρετα τη διεξαγωγή των εκλογών από τον Νοέμβρη 73 στις 15 Φλεβάρη 1974 μετά την διεξαγωγή των βουλευτικών εκλογών που πρόκειται να εξαγγείλει ο Μαρκεσίνης.
3. Επαναχορηγεί αναβολή κατάταξης στο στρατό λόγω σπουδών σε όλους όσους έχουν στρατευθεί με τον ΝΔ 720/1970 και 1347/1973 χωρίς ωστόσο να καταργήσει τα διατάγματα.
4. Παραχωρεί τρίτη τμηματική εξεταστική περίοδο και τέταρτη για πτυχιακές. Εγκρίνει την μεταφορά τριών μαθημάτων.

Στις 4 Νοεμβρίου οι κεντρογενείς αντικαθεστωτικές δυνάμεις οργανώνουν την πρώτη τους πολιτική εκδήλωση με το μνημόσυνο του Γ. Παπανδρέου στο Α νεκροταφείο Αθηνών που μετατρέπεται σε αντιδικτατορική πορεία αφού παίρναν μέρος αρκετές χιλιάδες πολίτες, αριθμός πρωτοφανέρωτος για τα δεδομένα της εποχής. Η Αστυνομία κάνει κλοιό για να την αποτρέψει και τότε οι διαδηλωτές για πρώτη φορά βαδίζουν συντεταγμένα μπροστά στον αστυνομικό κλοιό αποφασισμένοι να χτυπηθούν. Η Αστυνομία ξαφνιάζεται, υποχωρεί και υπερφαλαγγίζεται από το πλήθος. Ανασυντάσσεται σε λίγο και πέφτει άγριος ξυλοδαρμός με οπλισμένους διαδηλωτές με τούβλα και καδρόνια από τις γύρω οικοδομές. Ο απολογισμός βαρύς: 60 τραυματισμένοι διαδηλωτές, 32 αστυνομικοί, 27 συλλαμβάνονται και 17 προσάγονται στο αυτόφορο.

Από εκεί και μετά τα γεγονότα παίρνουν διαστάσεις χιονοστιβάδας. Γίνονται Γ.Σ. στις σχολές. Η Χούντα αναγκάζεται να προκηρύξει φοιτητικές εκλογές στις 15 Δεκέμβρη αλλά στις 14 Νοέμβρη γίνεται η κατάληψη του Πολυτεχνείου. Η ιδέα για την κατάληψη ρίχνεται από τους φοιτητές των αριστεριστικών οργανώσεων και συμφωνούν πολλοί φοιτητές γιατί το κλίμα είναι ώριμο. Συγκροτήθηκε η πρώτη Γ.Σ. στα σκαλιά της Αρχιτεκτονικής, εκλέχθηκε μια προσωρινή συντονιστική επιτροπή και ομάδες περιφρούρησης, ενεργούν για την προμήθεια τροφίμων και οχυρώνουν τις πόρτες Στουρνάρα και Τσοίτσα. Η κατάληψη του Πολυτεχνείου δεν ήταν αποτέλεσμα μιας συνειδητά προκαθορισμένης και οργανωμένης μορφής πάλης που την επέλεξε κάποια οργανωτική δομή του αντιδικτατορικού φοιτητικού κινήματος. Ήταν αυθόρμητη ως προς την εκκίνηση της και την μορφή που άρχισε να παίρνει τις πρώτες βραδυνές ώρες της Τετάρτης. Η κατάληψη αυτή αιφνιδίασε την πλειοψηφία των υπευθύνων στελεχών του φοιτητικού κινήματος, διότι δεν υπήρχε πρόβλεψη και σχέδιο. Τα στελέχη του ΡΗΓΑ ΦΕΡΡΑΙΟΥ έλεγαν «να μείνουμε στο Πολυτεχνείο, διαδηλώνουμε και διαλυόμαστε ήσυχα αποφεύγοντας τη σύγκρουση». Η ΑΝΤΙΕΦΕΕ ταλαντευόταν. Ορισμένα στελέχη της έβλεπαν θετικά την κατάληψη, άλλοι είχαν σοβαρές αντιρρήσεις, γιατί είχαν υπ' όψη τους την έλλειψη προετοιμασίας για αυτή την μορφή πάλης. Έμειναν όμως όλοι μέσα και ανέλαβαν πλήρως τις ευθύνες τους για την οργάνωση αυτού του εγχειρήματος. Παράλληλα άρχισε να μαζεύεται κόσμος έξω από το Πολυτεχνείο χωρίς να γίνεται αντιληπτό ότι η κινητοποίηση αυτή είναι η κορυφαία στιγμή ρήξης με τη Χούντα. Έτσι από την αρχή και σιγά-σιγά η κατάληψη του Πολυτεχνείου μετεξελίσσεται σε λαϊκή εξέγερση η οποία παρ' όλο που ξεκίνησε με πρωτοβουλία του φοιτητικού κινήματος είναι μια αποκλειστική πολιτική ενέργεια και κινητοποίηση που δεν επεδίωκε μόνο την ικανοποίηση κάποιων φοιτητικών αιτημάτων αλλά το τσάκισμα του ελιγμού πολιτικοποίησης της Χούντας που δεν ήταν άλλο παρά μια προσπάθεια νομιμοποίησης και μονιμοποίησης της. Έτσι μέσα από τις συζητήσεις ωριμάσαμε, αποκτήσαμε εμπιστοσύνη στον εαυτό μας, ξέραμε ότι η Χούντα είναι αήττητη και οργανώσαμε όλα όσα ανάφερα πιο πάνω με τόση μεγάλη σιγουριά που από την μια θεωρούσαμε περίπου δεδομένο ότι μπορεί να μην βγούμε ζωντανοί και από την άλλη αισιοδοξούσαμε ότι αυτό μπορεί να μην συμβεί τουλάχιστον σε μας.

Οι τρεις μέρες κατάληψης ήταν γεμάτες δραστηριότητες. Μπήκαν επιτροπές περιφρούρησης. Οι πολύγραφοι δούλευαν φτιάχνοντας προκηρύξεις, τρικ, αφίσες, τα μεγάφωνα λειτουργούσαν, συνθήματα ακούγονταν, ετοιμάστηκαν τα μαγειρεία και οι αίθουσες που θα κοιμόντουσαν οι φοιτητές, συζητήσεις γίνονταν πολλές. Το μεσημέρι της Πέμπτης άρχισε να λειτουργεί ο ραδιοφωνικός σταθμός. « ΕΔΩ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ, ΕΔΩ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ, ΣΑΣ ΜΙΛΑ Ο ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΤΩΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ ΦΟΙΤΗΤΩΝ ΤΩΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ...». Ο σταθμός βοήθησε πάρα πολύ την κινητοποίηση των πολιτών και των μαθητών των οποίων η συμπαράσταση γίνεται όλο και μεγαλύτερη. Φέρνουν τρόφιμα, χρήματα, φάρμακα και αποτελούν την φυσική ασπίδα για να μην μπουν οι αστυνομικοί. Οι φοιτητές τρέχουν στους δρόμους, κολλούν αυτοσχέδια τρικ στα λεωφορεία και μεταδίδουν έτσι το μήνυμα της αντίστασης σ' όλη την Αθήνα. Την Πέμπτη γίνεται συναυλία του Γιάννη Μαρκόπουλου με τον Ξυλούρη και την Δημητριάδη. Καθοριστικής σημασίας για την κατάληψη είναι η Γ.Σ. των εργατών και των αγροτών από τα Μέγαρα που είχαν ήδη μπει στο Πολυτεχνείο και έτσι συνδέθηκε το φοιτητικό κίνημα με το εργατικό-αγροτικό που εκφράστηκε με το σύνθημα « ΕΡΓΑΤΕΣ – ΑΓΡΟΤΕΣ – ΦΟΙΤΗΤΕΣ ». Πέφτει το σύνθημα και συζητείται για οργάνωση Γενικής Απεργίας που υποστηρίζεται κατ' αρχήν από κάποια στελέχη του ΡΗΓΑ ΦΕΡΡΑΙΟΥ και κάποια της ΑΝΤΙΕΦΕΕ αλλά δεν προχώρησε. Διάφορα άλλα συνθήματα που γράφτηκαν και ακούστηκαν όπως «Λαοκρατία» « κάτω το κράτος» «Λαϊκή Εξουσία» κλπ αποσύρθηκαν γρήγορα. Τότε έπαιξαν καθοριστικό ρόλο οι αντιστασιακές οργανώσεις της Αριστεράς οι οποίες κατάφεραν να συμπυκνώσουν όλα τα καίρια αιτήματα της εξέγερσης στα δύο κύρια αιτήματα ευρύτερης κατανόησης και αποδοχής: Πτώση της δικτατορίας και απαλλαγή από τα στηρίγματα της και την εξάρτηση της χώρας. Έτσι μέσω του ραδιοφωνικού σταθμού μετέτρεψαν τη φοιτητική έκρηξη σε παλλαϊκού χαρακτήρα εξέγερση ενάντια στη δικτατορία, με βασικά αιτήματα αυτά που είναι γραμμένα στην πόρτα του Πολυτεχνείου «ΨΩΜΙ-ΠΑΙΔΕΙΑ-ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ» «ΕΞΩ ΟΙ ΗΠΑ» «ΕΞΩ ΤΟ ΝΑΤΟ» «ΚΑΤΩ Η ΧΟΥΝΤΑ». Το δικτατορικό καθεστώς στην αρχή, στα πλαίσια της πολιτικοποίησης, δεν αντιδρά έντονα, στη συνέχεια αντιλαμβάνεται της σοβαρότητα της κατάστασης και αποφασίζει να εκκενώσει το κτίριο η αστυνομία με την χωροφυλακή. Προετοιμάζεται όμως και ο στρατός. Από την Παρασκευή το απόγευμα οι αστυνομικοί επιτίθενται στους διαδηλωτές έξω από το Πολυτεχνείο οι οποίοι προσωρινά διαλύονται και συναθροίζονται λίγο πιο κάτω μέχρι που άρχισαν να πέφτουν δακρυγόνα. Επειδή η αστυνομία δεν μπορεί να αναχαιτίσει το κύμα των συγκεντρωμένων, ρίχνουν βροχή από δακρυγόνα και πυροβολούν στο ψαχνό ακροβολισμένοι πράκτορες από τα γύρω κτίρια. 10,35 μμ πέφτει ο πρώτος νεκρός ο 17χρονος μαθητής ΔΙΟΜΗΔΗΣ ΚΟΜΝΗΝΟΣ στην Πατησίων μπροστά από την κεντρική πόρτα και λίγο αργότερα ο 26χρονος ΒΑΣΙΛΗΣ ΦΑΜΕΛΟΣ μπροστά από το Υπουργείο Δημόσιας Τάξης. Στις 11 αποφασίστηκε να αναλάβει ο στρατός υπό τον συνταγματάρχη Ντερτιλή. Η Συντονιστική Επιτροπή δεν είχε ενιαία στάση για την έξοδο, ούτε νομιμοποίηση για να αποφασίσει την παραμονή ή όχι. Δόθηκε συνέντευξη τύπου στις 4,20 μμ το μεσημέρι και κανονίστηκε να γίνουν γενικές συνελεύσεις το απόγευμα και το βράδυ για να δουν τι θα γίνει, οι οποίες δεν έγιναν ποτέ γιατί τα γεγονότα τις ακύρωσαν. Τα υπόλοιπα είναι γνωστά, 12,30 τη νύκτα ξεκίνησαν τα τρία τανκς, έφτασαν 1,15 μμ στην πόρτα του Πολυτεχνείου στην κεντρική πύλη, 2,45 μμ δίνει ο Αρχηγός της Αστυνομίας Πόλεων Δασκαλόπουλος με τον τηλεβόα 15 λεπτά προθεσμία για την εκκένωση. Οι φοιτητές δεν αποχωρούν, παραμένουν κρεμασμένοι στα κάγκελα ψάλλοντας τον Εθνικό Ύμνο και κάνοντας εκκλήσεις στους στρατιώτες να μην χτυπήσουν Έλληνες φοιτητές. 2,57 μμ η διορία είχε λήξει και το τανκς πέφτει πάνω στην πύλη σωριάζοντας και συντρίβοντας όσους φοιτητές βρίσκονται πάνω του. 3,15 μμ ο σταθμός μεταδίδει το τελευταίο μήνυμα από τον Δημήτρη Παπαχρήστο « τώρα μπαίνουν μέσα. Βλέπω τον έφεδρο ανθυπολοχαγό, ξέρω τι με περιμένει. Εδώ Πολυτεχνείο. Εδώ Πολυτεχνείο. Αγαπητοί ακροατές θα διακόψουμε για λίγο την μετάδοση. Μείνετε στους δέκτες σας στο ίδιο μήκος κύματος... Μετά σιγή..... Μετά ο Εθνικός Ύμνος... Μετά σιγή τελειωτική.....

Οι φοιτητές φεύγουν μέσα από πρωτοφανή ξυλοδαρμό, βρισιές και συλλήψεις. Απολογισμός του εγχειρήματος 80-100 περίπου νεκροί, 860 συλλήψεις, 2000 τραυματισμένοι αλλά ο κύριος όγκος των διαδηλωτών περίπου 4000 κατάφερε να βγει χωρίς να συλληφθεί. Προστατεύονται από τους Αθηναίους και τις Αθηναίες, που μπορεί να μην είχαν καν διανοηθεί να αντισταθούν στη Χούντα, αλλά τώρα ανοίγουν τις πόρτες των πολυκατοικιών και των διαμερισμάτων τους σ' όλη τη γύρω περιοχή για να περιθάλψουν τα παιδιά. Μέσα από τις πολυκατοικίες οι φοιτητές ακούνε τις βρισιές, τις ερπύστριες των τανκς και σπασίματα από το κτίριο του Πολυτεχνείου. Εκείνη τη στιγμή κατασκευάζονται τα στοιχεία....οι αποδείξεις για να μπορέσει την Κυριακή ο Υφυπουργός τύπου Σπ. Ζουρνατζής να επιδείξει την εικόνα ενός ληλατημένου και καταστραμμένου Πολυτεχνείου, για να ισχυρισθεί ότι η εκδήλωση δεν ήταν παρά έργο λίγων «αναρχικών και ταραξιών» και έτσι να δικαιολογήσει την επέμβαση του στρατού. Οι μάχες συνεχίζονται όλη τη νύκτα και το πρωί του Σαββάτου όπου 9 η ώρα κηρύσσεται ξανά στρατιωτικός νόμος. Μετά την καταστολή της εξέγερσης ακολούθησαν η λάσπη, η σπύλωση, η πλαστογράφηση. 25

Νοέμβρη 1973 ορκίζεται νέος Πρόεδρος της Δημοκρατίας ο Φ. Γκιζίκης και νέα κυβέρνηση με Πρωθυπουργό τον Ανδρουτσόπουλο και εμφανίζεται στο προσκήνιο ο αόρατος δικτάτορας Ιωαννίδης. Εξαπολύεται μεγάλος διωγμός στα Πανεπιστήμια, τρομοκρατούν, συλλαμβάνουν, εξορίζουν και γι' αυτό οι αριστερές οργανώσεις περνούν στην παρανομία και κρύβονται.

Τον Φλεβάρη 1974 εξαρθρώνεται ο μηχανισμός του ΚΚΕ με την σύλληψη των ηγετικών στελεχών Καλούδη, Αμπατιέλου, Γιάννου και διαλύεται η ΚΝΕ και η ΑΝΤΙΕΦΕΕ. Τον Μάρτη 74 έγιναν αθρόες συλλήψεις μελών του ΕΚΚΕ και της ΑΑΣΠΕ. Ακολουθεί από την Χούντα του Ιωαννίδη η προδοσία της Κύπρου στις 15 Ιουλίου με την ανατροπή με πραξικόπημα εναντίον του Μακάριου για να γίνει η Κύπρος το αβύθιστο αεροπλανοφόρο που χρειάζεται ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός για τις επιχειρήσεις του. Στις 20 Ιουλίου 74 αρχίζει η τουρκική εισβολή και κηρύσσεται επιστράτευση στην Ελλάδα. 23 Ιουλίου σχηματίζεται πολιτική κυβέρνηση από τον Κ. Καραμανλή.

ΕΚΤΙΜΗΣΗ ΤΟΥ ΕΓΧΕΙΡΗΜΑΤΟΣ

Εκτιμώντας συνολικά τα αποτελέσματα από την κατάληψη του Πολυτεχνείου μπορούμε να πούμε πως :

1. Βραχυπρόθεσμα επέφερε την τακτική ήττα του φοιτητικού κινήματος με βαριές απώλειες για την συνέχεια και την παρουσία του.
2. Μεσοπρόθεσμα δημιούργησε τεράστια ρωγμή στη δικτατορία, στη συνοχή και την συνέχεια της. Ακύρωσε όλη την προσπάθεια της επιμήκυνσης της Χούντας που προσπάθησε να γίνει με την πολιτικοποίηση του καθεστώτος και τις χουντικές εκλογές.,
3. Η συλλογική μνήμη και παρακαταθήκη του Πολυτεχνείου είναι ότι ήταν η πρώτη φορά και μοναδική δυστυχώς, η μαζική αντιπαράθεση με την Χούντα με ξεκάθαρο στόχο και αίτημα την ανατροπή της.
4. Το σοκ ολόκληρης της Ελλάδας και της Διεθνούς Κοινής γνώμης ήταν καταλυτικό. Την απέχθεια και το μίσος του Ελληνικού Λαού απέναντι σ' αυτούς που με τα τανκς σκόρπισαν το θάνατο στα παιδιά του, τίποτε πλέον δεν επρόκειτο να το εκτοπίσει.
5. Το ηθικό κέρδος ήταν μεγάλο. Στην εξέγερση του Πολυτεχνείου αγρότες-εργάτες-φοιτητές και πλατιά λαϊκά στρώματα αγωνίστηκαν μαζί για τους ίδιους στόχους. Στον αγώνα σφυριλατήθηκε η ενότητα τους και κατακτήθηκαν ανώτερες μορφές πάλης. Συνειδητοποιήθηκε η πλατιά ανάγκη της οργανωμένης πάλης.
6. Από τα αιτήματα της εξέγερσης ικανοποιήθηκε μόνο η «πτώση της Χούντας». Τα άλλα αιτήματα «ΨΩΜΙ-ΠΑΙΔΕΙΑ-ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΕΞΩ ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΕΞΩ ΤΟ ΝΑΤΟ» συνεχίζουν να σηματοδοτούν και τους αγώνες του σήμερα.

Η άρχουσα τάξη προσπάθησε να ενσωματώσει το Πολυτεχνείο στη συλλογική εθνική μυθοπλασία, συνειδητά και ασυνείδητα να το φέρει στα μέτρα της, να το αποφορτίσει από την δυναμική και τις παρακαταθήκες του, να τα αποστειρώσει από την απελευθερωτική χειραφέτηση του, να μεταλλάξει σιγά – σιγά την μήτρα της γέννησης του. Το Πολυτεχνείο δεν ανήκει καν στους δημιουργούς του. Δικές τους είναι ανεξίτηλες μόνο οι μνήμες από τα συγκλονιστικά βιώματα και τις μοναδικές στιγμές της εξέγερσης. Το Πολυτεχνείο ανήκει σ' όλο τον Ελληνικό Λαό. Να νοιώθουν περήφανοι ο καθένας και η καθεμιά, γιατί παρ' όλο που αυτός ο τόπος μερικές φορές γεννάει δικτάτορες, γεννάει και τυραννοκτόνους.

Στο Πολυτεχνείο επικράτησε η γραμμή που προωθούσε και επιζητούσε τη σύγκρουση με την δικτατορία εδώ και τώρα, έστω και χωρίς να προβλέπει το επόμενο βήμα. Ηττήθηκε η άλλη γραμμή που θεωρούσε ότι δεν υπήρχαν τη στιγμή αυτή οι όροι της ανατροπής της Χούντας μέσα από μια φοιτητική εξέγερση όσο μεγαλειώδης και αν εξελισσόταν, γι' αυτό και από την αρχή αντιπάλεψε την κατάληψη. Φυσικά το μεγαλείο αυτού του φοιτητικού κινήματος ήταν ότι, αφού ο μαζικός χ.ωρος αποφάσισε, η συμμετοχή όλων και των μεν και των δε, με την ίδια ψυχή και βούληση ήταν δεδομένη.

ΜΕΤΑ ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΤΙ :

Η πολιτική ζωή του τόπου προχωράει μετά από αυτά τα γεγονότα στους ρυθμούς που καθορίζει στην ουσία η άρχουσα τάξη, μέσα από την διακυβέρνηση του Καραμανλή, ο οποίος αφ' ενός μεν παίρνει κάποια σοβαρά μέτρα εκδημοκρατισμού, κρατώντας στο απυρόβλητο τους χουντικούς των οποίων η τιμωρία ήταν η μικρότερη δυνατή και αφορούσε μικρό αριθμό πρωταιτίων. Ο κρατικός μηχανισμός παρέμεινε στην ουσία άθικτος, που αυτό μαζί με την ασυδοσία που είχαν οι φασίστες μετά την ήττα του δημοκρατικού στρατού, δημιούργησαν μετά από σαράντα χρόνια το μεγάλο ποσοστό της Χρυσής Αυγής. Αφ' ετέρου δε θωράκισε όσο μπορούσε τις

βασικές επιλογές του κεφαλαίου τις οποίες επιστέγασε η είσοδος της χώρας μας στην ΕΕ. Νομιμοποιείται το ΚΚΕ το οποίο αρχίζει να δημιουργεί τις πρώτες οργανώσεις και που στις γραμμές του μπαίνουν πολλά στελέχη του φοιτητικού κινήματος. Η Αριστερά την εποχή αυτή είναι κατακερματισμένη και δεν έχει συνολική πολιτική πρόταση εξόδου από την κρίση, Το φοιτητικό κίνημα περνάει σε δεύτερη μοίρα, αφού τα στελέχη του μπαίνουν στις κομματικές οργανώσεις, χωρίς όμως να μπορέσουν να φέρουν και στα κόμματα τους, τον αέρα της ανανέωσης. Αφομοιώθηκαν από τους παλιούς αγωνιστές του ΚΚΕ, (της εθνικής αντίστασης, των γνωστών στελεχών που κράτησαν τη σημαία του αγώνα ψηλά τόσα χρόνια κλπ), από τον Ανδρέα Παπανδρέου. Έτσι από την γενιά του Πολυτεχνείου πολλά στελέχη της ενσωματώθηκαν στα κόμματα, άλλοι εξαργύρωσαν τους αγώνες του με τα αξιώματα του βουλευτή, του Δήμαρχου, του επαγγελματία συνδικαλιστή, διαχειριζόμενοι την πολιτική της λιτότητας που επιβλήθηκε από τότε μέχρι και σήμερα, ψηφίζοντας πολλές φορές νόμους ενάντια στα ιδανικά για τα οποία αγωνίστηκαν. Άλλοι έδωσαν και εξακολουθούν να δίνουν σοβαρούς ιδεολογικούς αγώνες για το μέλλον της Αριστεράς κι έτσι έχουμε στο χώρο την εμφάνιση νέων σχηματισμών που αμφισβήτησαν τις παρωχημένες και στατικές θέσεις της παραδοσιακής και ανανεωτικής Αριστεράς.

Από τότε μέχρι και σήμερα η διακυβέρνηση της χώρας μέσω της εναλλαγής στην εξουσία την ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ του ΣΥΡΙΖΑ του ΛΑΟΣ του ΚΚΕ και των ΑΝΕΛ του ΠΟΤΑΜΙΟΥ, ακολουθεί πολιτικές που εξυπηρετούν τα συμφέροντα του κεφαλαίου που είναι άρρηκτα δεμένα στο άρμα της ΕΕ. Οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές, η αναγωγή των αρχών της αγοράς στον υπ' αριθμό 1 θεό που πρέπει να προσκυνάμε, φόρτωσαν στις πλάτες του ελληνικού λαού ένα τεράστιο χρέος υποθηκεύοντας το μέλλον της νέας γενιάς, οι μίζες κυριάρχησαν στην πολιτική ζωή του τόπου, διέλυσαν την παιδεία, την υγεία, το ασφαλιστικό σύστημα, ξεπουλούν την δημόσια περιουσία μέσω αυταρχικών πολιτικών και με ενίσχυση του κατασταλτικού μηχανισμού. Στο διεθνή χώρο ρίχνει βαριά τη σκιά του η διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης και η πτώση του ανύπαρκτου σοσιαλισμού. Αυτό επηρεάζει καταλυτικά και την Αριστερά στη χώρα μας.

Όλα αυτά τα χρόνια υπάρχει η σύγκρουση των δύο Ελλάδων. Από την μια ο κόσμος της εργασίας, των ανέργων, των κινημάτων, των συνταξιούχων, των συμβασιούχων, της νεολαίας που αγωνιά για το μέλλον της και ονειρεύεται μια καλύτερη ζωή. Από την άλλη ο κόσμος του κεφαλαίου και της αστικής εξουσίας και των μηχανισμών που κάθε χρόνο φαίνονται πιο απωθητικοί και αντιδραστικοί. Σ' αυτήν την περίοδο αναπτύχθηκαν μεγάλοι απεργιακοί αγώνες, καταλήψεις δημοσίων κτιρίων, συλλαλητήρια και διαμαρτυρίες, το κίνημα των πλατειών, το κίνημα «δεν πληρώνω» κ.άλ, χωρίς ωστόσο να επιφέρουν ανατρεπτικό χτύπημα και αλλαγή της πολιτικής του αυτής. Τα αστικά κόμματα με την γνωστή διγλωσσία τους, άλλα λένε και τάζουν στους προεκλογικούς τους λόγους και άλλα ψηφίζουν όταν βρεθούν στη Βουλή, συνήθως ενάντια στο λαό που τους ψήφισε. Στην άσκηση της εξουσίας πήραν μέρος τα αστικά κόμματα με διάφορους συνδυασμούς υπηρετώντας την ίδια αντιδραστική πολιτική. Διαχειρίστηκαν τη φτώχεια μας την οποία κληρονόμησαν για να συνεχίσει την κερδοφορία του το κεφάλαιο.

Ο λαός πίστεψε πολλές φορές ότι θα γίνει αλλαγή πολιτικής, όπως με τον ερχομό του Κ. Καραμανλή, τον Οκτώβρη του 81 με το ΠΑΣΟΚ, το 2014 με τον ΣΥΡΙΖΑ και ιδιαίτερα τον Ιούλιο 2015 μετά το βροντερό ΟΧΙ του δημοψηφίσματος που ο ΣΥΡΙΖΑ το μετέτρεψε σε υποτακτικό ΝΑΙ.

Σήμερα η ΝΔ παρά το χαστούκι των ευροεκλογών, προχωράει με όλο ταχύτερους ρυθμούς την επίθεση στους εργαζόμενους σ' όλα τα μέτωπα. Προχωράει στην πλήρη ιδιωτικοποίηση του ΕΣΥ, της ψυχικής υγείας, του νερού και των υδάτινων πόρων, την ιδιωτική διαχείριση των δασών, την δήμερη εργασία, το ασφαλιστικό σύστημα διαλύεται και γίνεται προσωπική υπόθεση των εχόντων μόνο και όχι της πολιτείας και των εργοδοτών και βεβαίως όχι για όλους. Η νέα γενιά που μεγάλωσε μέσα στα μνημόνια έρχεται καθημερινά σε σύγκρουση με την διάλυση της δημόσιας παιδείας για το κέρδος της ιδιωτικής πρωτοβουλίας, έρχεται αντιμέτωπη με το νέο σχολείο των λίγων, τα ιδιωτικά πανεπιστήμια, τη νέα βάρδια, τη συνεχή κατάρτιση και εξειδίκευση, τον σύγχρονο εργασιακό μεσαίωνα, την μετανάστευση.

Η κλιματική αλλαγή και οι περιβαλλοντικές καταστροφές αναδεικνύονται σε ζωτικής σημασίας προβλήματα τόσο στον τόπο μας όσο και σε παγκόσμιο επίπεδο. Οι πυρκαγιές για μια ακόμα χρονιά προκάλεσαν τεράστιες καταστροφές και η ακρίβεια εξαφανίζει τους χαμηλότερους μισθούς όλης της Ευρώπης.

Παράλληλα η χώρα μας συμμετέχει ενεργά και στους δύο πολέμους που διεξάγονται στην ευρύτερη γειτονιά μας αυξάνοντας την ανησυχία των πολιτών. Η συμμετοχή αυτή επιφέρει αύξηση των πολεμικών δαπανών σε

βάρος των κονδυλίων για την υγεία, την παιδεία, την πρόνοια, και στο άμεσο μέλλον την αύξηση των προσφυγικών ροών. Ο πόλεμος στην Ουκρανία δεν φαίνεται να λήγει εύκολα παρά τις σοβαρές επιπτώσεις που έχει στις χώρες της Ευρώπης καθώς αποτελεί έκφραση του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού για την παγκόσμια οικονομία.

Από την άλλη μεριά το Ισραήλ συνεπικουρούμενο από τις ΗΠΑ και την ΕΕ, προσπαθεί να εξαφανίσει, παρά τις διεθνείς αντιδράσεις, την ηρωϊκή αντίσταση του Παλαιστινιακού Λαού και παράλληλα προσπαθεί να ανάψει την φωτιά στην Μέση Ανατολή και να πλήξει όσες γειτονικές δυνάμεις δεν εντάσσονται στα σχέδια τους.

Όλη αυτή η κατάσταση δημιουργεί μεγάλη δυσαρέσκεια στους εργαζόμενους που εκφράζεται με πολλούς τρόπους, με κινητοποιήσεις, απεργίες, καταλήψεις κλπ αλλά εκφράζεται και μέσα στα αστικά κόμματα. Υπάρχουν σοβαροί τριγμοί στην ΝΔ ενώ στην περίπτωση του ΣΥΡΙΖΑ αναδεικνύεται ο πλήρης εκφυλισμός της δήθεν ρεαλιστικής πολιτικής και του κοινοβουλευτικού δρόμου, Μπροστά στα μάτια μας επιβεβαιώνεται ότι ο δρόμος της κοινοβουλευτικής ανάθεσης και οι μεσοβέζικες λύσεις του δόγματος του ΣΥΡΙΖΑ «ΟΥΤΕ ΡΗΞΗ ΟΥΤΕ ΑΝΑΤΡΟΠΗ» οδήγησαν στην πλήρη υποταγή στις επιταγές της ΕΕ, των δανειστών, του κεφαλαίου αυξάνοντας την ακροδεξιά. Εκτιμήσεις που βλέπουμε να επιβεβαιώνονται και σε παγκόσμιο επίπεδο.

Καθημερινά οι εργαζόμενοι βιώνουν ότι δεν έχουν τίποτα να κερδίσουν από τον σύγχρονο καπιταλισμό της εποχής μας, ένα καπιταλισμό της σήψης και της βαρβαρότητας, ένα καπιταλισμό που γεννά κρίσεις, ρίχνει στην εξαθλίωση και τη βαθιά εκμετάλλευση την κοινωνική πλειοψηφία παγκόσμια. Ένα σύστημα που στηρίζεται στη φτώχεια, τη βία, την καταστολή και τους πολέμους για να επιβιώσουν τα κέρδη των ολίγων. Εκατομμύρια πρόσφυγες πεινούν, θανατώνονται και πνίγονται στις πύλες της περικλειστής και αντιδραστικής ΕΕ δείχνοντας πως η ανθρωπότητα δεν χωράει στην ιμπεριαλιστική παραφροσύνη των πολέμων και των αγορών.

Προσπαθούν λοιπόν με λίγα λόγια να μας πείσουν ότι δεν υπάρχει άλλος δρόμος. Όμως απέναντι στους απελπιστικούς μονόδρομους που μας προτάσσουν η εξέγερση του Πολυτεχνείου έρχεται να μας θυμίσει ότι πάντα υπάρχουν οι δρόμοι που ανοίγουν οι λαοί με την πάλη τους.

Το εξεγερτικό πνεύμα του Νοέμβρη του 73 πλανιέται ακόμα πάνω από τους δρόμους του αγώνα. Για μια ακόμα φορά έρχεται να μας θυμίσει πως ο δρόμος επιβολής κατακτήσεων είναι αυτός του εξεγερμένου λαού που οργανώνεται όμως για να νικήσει, Το σύνθημα του Πολυτεχνείου «ψωμί –παιδεία- ελευθερία» και το σύνθημα που φωνάχτηκε από το κίνημα των πλατειών και φωνάζεται ακόμα και σήμερα «ψωμί-παιδεία-ελευθερία η χούντα δεν τελείωσε το 73» είναι τόσο επίκαιρο και αληθινό.

Τελειώνοντας καταλήγουμε ότι ο σημερινός αγώνας για την εθνική ανεξαρτησία περνάει μέσα από την έξοδο μας από την ΕΕ και το ΝΑΤΟ . Φάνηκε πλέον καθαρά πως δεν μπορεί να υπάρξει διαπραγμάτευση εντός πλαισίων της ΕΕ και η ιδεοληψία ότι υπάρχει μια φιλολαϊκή διαχείριση εντός των ορίων που τίθενται από τους αντιδραστικούς αυτούς μηχανισμούς, αποδείχθηκε μια τεράστια απάτη που την πληρώνουμε ήδη πολύ ακριβά.

Ο δρόμος του Νοέμβρη λοιπόν μας προτρέπει να αντισταθούμε, να οργανωθούμε και να δώσουμε την μάχη για να βελτιώσουμε τη ζωή μας. Μπορούμε να παλέψουμε για την συνολική ανατροπή του σύγχρονου καπιταλισμού για τις ανάγκες και τα δικαιώματά μας. Ο αντίπαλος μας δεν βρίσκεται μόνο στα έδρανα της κοινοβουλευτικής πλειοψηφίας. Βρίσκεται στα πολυτελή κτίρια του ΣΕΒ και των τραπεζιτών, στις δυνάμεις καταστολής, στα κανάλια και στις μεγάλες εφημερίδες, στο Βερολίνο, την Ουάσιγκτων και στις Βρυξέλες. Πολλοί λένε ότι «δεν μπορούμε να τα βάλουμε με αυτούς». 51 χρόνια πριν υπήρχαν φωνές που έβλεπαν τη Χούντα, το ΝΑΤΟ και τους Αμερικάνους προστάτες της σαν παντοδύναμη. Αλλά η ανατροπή της Χούντας ήλθε από την δύναμη του αγώνα και της εξέγερσης, από την περηφάνεια και την δράση των εργατών και της νεολαίας, από το θάρρος όσων στάθηκαν απέναντι στα βασανιστήρια και τη βία. Έτσι και σήμερα η λύση θα έλθει μόνο από εμάς. Από ένα πανίσχυρο μαζικό ταξικό κίνημα, όχι από το υποταγμένο κίνημα της ΓΣΕΕ που λέει ΝΑΙ σε όλα, αλλά θα συγκρούεται με την κυβέρνηση, την ΕΕ, τις δυνάμεις του κεφαλαίου και τους φασίστες συμμάχους τους.

Για να διεκδικήσουμε όσα μας ανήκουν και όχι αυτά που είναι διατεθειμένοι να μας δώσουν στα πλαίσια του εφικτού της αστικής πολιτικής.

Το Πολυτεχνείο είναι ακόμα εδώ γιατί όπως και τότε έτσι και τώρα υπογραμμίζει την τραγική ανεπάρκεια, το κενό και την έλλειψη ενός πραγματικού και συνολικού « αντίπαλου δέους» στην κυρίαρχη αστική πολιτική.

Απαιτεί την επαναθεμελίωση μιας άλλης Αριστεράς μεγάλης και σύγχρονης, εργατικής και μετωπικής, σκεπτόμενης και μαχόμενης κριτικής κα αυτοκριτικής, επαναστατικής και διεθνιστικής.

ΕΜΠΡΟΣ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

ΨΩΜΙ ΠΑΙΔΕΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΧΟΥΝΤΑ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΤΟΚΟΓΛΥΦΩΝ ΤΩΝ ΔΑΝΕΙΣΤΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΤΑ ΔΕΣΜΑ ΤΗΣ ΕΕ, ΤΟΥ ΝΑΤΟ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΙΜΟΣΤΑΓΩΝ ΑΓΟΡΩΝ.